

Leven volgens de natuur

– Surendra Narayan

Het woordenboek geeft verscheidene betekenissen voor het woord 'natuur'. Een voor de hand liggende betekenis verwijst naar de verschijnselen van de materiële wereld waartoe ook de planten, de dieren en het landschap behoren. Een andere betekenis wordt aangeduid als 'iemands aangeboren eigenschappen of karakter'. Maar deze twee aspecten staan niet los van elkaar, maar zijn onderling met elkaar verweven.

Laten wij eerst eens kijken naar de natuur buiten onszelf, de uitdrukkingsvormen van de materiële wereld – de prachtige bomen, bloemen, de hoog oprijzende besneeuwde bergtoppen, de weelderige groene valleien, de kabbelende beekjes, de meanderende stromen, de tsjilpende vogels. Hun schoonheid en harmonie hebben als inspiratie gediend voor vele dichters, mystici, mensen met spirituele neigingen en zoekers naar Waarheid. De dichter Wordsworth zei: 'Laat de Natuur uw leraar zijn'. Hij schreef ook:

*'Een impuls uit het frisse bos
zal u meer leren over de mens,
over slechte en goede moraal,
dan alle wijzen dat kunnen.'*

C. Jinarajadasa, een voormalige president van de Theosophical Society, zei, toen hij nadrukkelijk wees op de noodzaak voor een nieuwe intuïtieve mensheid, dat een van de prachtige manieren om intuïtie te ontwikkelen het samenwerken met de natuur was. Hij voegde eraan toe, 'Als wij dan op een of andere berg staan of voor een meer, of aan het zeestrand, of als wij een bloem in onze hand houden, voelen wij heel fijn aan dat hier sprake is van een exquis mysterie. Het is alsof een stem in een nieuwe taal tot ons spreekt over Liefde, Schoonheid, Onsterfelijkheid, God.'

Een bloeiende bloem verspreidt haar geur overal. Het fruit dat een boom draagt geeft voedsel en vreugde aan anderen die het eten, terwijl de bladeren als zij in de herfst afvallen, de aarde verrijken. Een rivier voedt de velden aan weerskanten en vloeit dan samen met een andere grotere rivier of met de oceaan, waarbij stilletjes zijn eigen identiteit verloren gaat. Een leeuw besluipst alleen een hert als hij honger heeft.

Een van ons merkte op dat een slang, die onder de wortels van een grote regenboom buiten een van de huizen in Adyar woont, maar af en toe buiten komt als hij honger heeft. Dan gaat hij voorzichtig omhoog in de boom om een paar eieren te verschalken van papegaaien die in de boomholtes wonen. Dan glijdt hij stilletjes naar beneden om weer in zijn eigen hol te verdwijnen. In de natuur is er geen hebzucht, geen drang om te verzamelen, geen vooruitkijken naar pleziertjes. Daarom is de natuur altijd harmonisch aangepast gebleven. In één van zijn gedichten zegt Walt Whitman:

*‘Ik denk dat ik zo zou kunnen veranderen
en met dieren samen leven:
zij zijn zo kalm en onafhankelijk...
zij zweten en klagen niet
over hun toestand,
zij liggen niet wakker in het donker
te huilen om hun zonden...
Niet een is er ontevreden,
niet een is ontzind
door de manie van het
bezitten van dingen.’*

De mensheid van haar kant is bezig geweest de natuur te verwoesten met de trots en de hebzucht van zijn ‘technologisch imperialisme’. Datzelfde egoïsme wordt weerspiegeld in iemands omgaan met andere mensen, groepen en naties. In een van de brieven uit de bundel Mahatma Brieven aan A.P. Sinnett staat een frappante verwijzing naar het functioneren van de natuur in tegenstelling tot het functioneren van het menselijk verstand. Er bestaat geen slechtheid in de natuur, staat er; echt kwaad komt voort uit de menselijke intelli-

gentie en de oorsprong ervan ligt geheel bij de redenerende mens die zichzelf disassocieert van de natuur. Het is niet de natuur die ziekten creëert, maar de mens. Behoudens een ongeval sterft noch een wilde noch een wild (vrij) dier aan een ziekte. Er staat ook dat het kwaad het product is van menselijke zelfzucht en hebberigheid, omdat de menselijke intelligentie ervoor zorgt dat de mens de enige is in de natuur die vrij kan handelen.

De brief zegt verder dat ambitie, het verlangen naar het zeker stellen van geluk en comfort voor diegenen van wie wij houden door eerbewijzen en rijkdom te vergaren, natuurlijk is en loffelijk, maar wanneer het de mens transformeert in een ambitieuze, wrede tiran, een vrek, een zelfzuchtige egoïst, dan veroorzaakt het ongekende ellende voor degenen in zijn omgeving; aan naties zowel als aan individuen. De schuld daarvan ligt bij de menselijke aard, die verachtelijk geworden is door *zelfzucht*.

Het is deze identificatie met en dit consequente misbruik van de denkende en redenerende eigenschappen, die dieren ontzegd is en als geschenk aan de mensheid gegeven is, die de oorzaak is van deze tekortkomingen, al de pijn, het lijden en het ongelukkig zijn. Om die reden adviseert J. Krishnamurti ons om ons altijd bewust te zijn van onze gedachten – onze ambities, hartstochten, woede, angsten – om hun aard en oorsprong te begrijpen, en ons ervan te bevrijden. Hij vraagt: “Is uw manier van doen het effect van uw innerlijke staat, uw innerlijk begrijpen, affectie, consideratie, vriendelijkheid en daarom iets *natuurlijks*?”

Dit brengt ons bij de andere betekenis van de natuur, namelijk onze aangeboren eigenschappen of karakter, de innerlijke zuivere natuur. Eckhart zei eens: ‘Toen God de mens schiep, werd het allerbinnenste hart van de Godheid in de mens geplaatst’. En zoals Asvaghosa, de Mahayana Boeddhistische patriarch, ons uitlegt: vanaf het begin is het denken van zuivere aard, maar het eindige aspect ervan, beoedeld door beperkte meningen, geeft het een beoedeld aanzien. Ondanks deze

bezoedeling blijft echter de originele zuivere natuur eeuwig onveranderd.

De grote leraren van de mensheid hebben ons in de loop van de eeuwen aangeraden te trachten deze eeuwig onveranderde zuivere Natuur van ons te ontdekken en te proberen ernaar of erin te leven. 'Besef uw eenvoudige zelf; omarm uw oorspronkelijke Natuur,' benadrukt de *Tao Te Ching*.

Naarmate wij trachten ons te verdiepen in deze oorspronkelijke Natuur van ons, begint het leven langzamerhand te veranderen van bezoedeling naar zuiverheid, van pijn en lijden naar harmonie en evenwicht, van strijd naar vrede en van slavernij naar vrijheid.

Een van de manieren om deze zuivere Natuur, die ons ware Zelf is, waar te nemen of er een glimp van op te vangen, is diepe verbondenheid met de harmonie, het evenwicht en de inherente schoonheid van de uiterlijke natuur, om daardoor in aanraking te komen met de Realiteit of Waarheid. Madame Blavatsky formuleert het aldus: 'Aanbidt de geest van de levende

Natuur en tracht uzelf ermee te identificeren, waarbij u ontzag hebt voor de aanwezigheid, de onzichtbare Oorzaak, die zich immers voortdurend manifesteert.'

Laten wij eindigen met een stukje uit het dagboek van de bekende Boeddhistische monnik, Thich Nhat Hanh, geschreven terwijl hij door een prachtig woud wandelde:

"Ik heb maar een paar boeken bij me, en ik heb geen tijd gehad om er ook maar één van te lezen. Hoe kan ik ook lezen wanneer het woud zo rustig is, het meer zo blauw, het gekwinkeleer van de vogels zo helder? Soms blijf ik de hele dag in de bossen, ontspannen wandelend onder de bomen en liggend op de ondergrond van zacht mos, mijn armen gevouwen, mijn ogen op de hemel gericht. Op die momenten ben ik een ander mens; het zou waarschijnlijk juist zijn te zeggen: ik ben 'mijn ware Zelf'."

Uit: *The Theosophist*, maart 2001
Vertaling: A.M.I.

Meditatie is onderzoeken
of er een gebied bestaat dat nog niet
door het bekende is aangetast.

Uit: Meditaties van J. Krishnamurti